

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Свиленград, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200086 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от Т. И. Д. с ЕГН ***** от град *****, ул.,***** № 14, област Хасково, със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Георги Скрижовски” № 1, област Хасково, чрез адвокат Т. Коларова, се оспорва Електронен фиш (ЕФ) серия К № 5027572 на ОДМВР - Хасково, с който на жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер 600 лв. С Жалбата са релевирани оплаквания за незаконосъобразно издаване на ЕФ, тъй като липсвали ясно посочени дата на издаване, място на нарушението, самото нарушение, не била отчетена допустимата грешка при измерване с техническо средство и т.н. Сочи, че не била извършила нарушението.

В съдебната фаза, редовно призована, жалбоподателят Т. И. Д., не се явява. За нея се явява адвокат Т. Коларова, която пледира за отмяна на

обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата, по повод на която е образувано настоящото административнонаказателно производство и тъй като в ЕФ не бил посочен конкретния пътен знак, въвеждащ ограничението, нарушението било извършено в извъннаселено място, а в ЕФ било посочено, че е населено място, номерът на клипа не съответствал на тези, посочени в Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система (АТСС) и било наличие противоречие в данните в ЕФ и в Протокола за използване на АТСС относно начинът на въвеждане на ограничението. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 23.06.2021 година в 18.24 часа в град *****, на булевард „Одрин“, до бензиностанция „Хели Ойл“, област Хасково, с АТСС (радар) № 656/14, представляващо мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е регистрирано и заснето движещото се в посока към центъра на града моторно превозно средство (МПС) марка „Хонда“, модел „Джаз“ с държавен регистрационен номер РВ **** МК, със скорост 91 км/ч, при разрешена такава 50 км/ч, съответно превишена стойност на скоростта 41 км/ч. След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № 5027572 на името на жалбоподателя Д. в качеството ѝ на собственик на превозното средство, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието. ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № 81213-172 от 29.02.2016 година на

Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ са отразени данни за установената скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, като е приета и съответно вписана правна квалификация по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП за така констатирането нарушение, свързано с управление на МПС със скорост над разрешената, въведена с пътен знак, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 600 лв. Фишът е връчен на лицето на дата 06.01.2023 година (, видно от Справката за нарушител и Справката относно статуса на ЕФ) (възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС. В указания срок, жалбоподателят не представя в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата – 23.06.2021 година, когато е установено нарушението на жалбоподателя, е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият е приложен по делото и приет като доказателство. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС - 23.06.2021 година, времето (18.00 часа до 19.30 часа) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – град *****, на булевард „Одрин”, до бензиностанция „Хели Ойл”, област Хасково, за общото ограничение на скоростта в населено място - 50 км/ч разрешена скорост, режима на измерване - стационарен, както и броя на установените нарушения, включително номерата на първото и на последното статично изображения/видеозаписи и други сведения, съгласно реквизитите на образца. ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, общо налични са 4 броя снимки за конкретния клип с № 16914, на които е виден

автомобила. От същите се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен № РВ **** МК в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 94 км/ч, съответно наказуема установена скорост – 44 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км/ч, въведена като общо ограничение на скоростта в населено място, като превишението е 41 км/ч (след приспадане на допустимата грешка 3 км/ч).

От представения Протокол № 4-53-21/05.05.2021 година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-M № 642/14, според който съответства на одобрения тип.

В публичния Регистър на Български институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен в интернет-страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е одобрен тип, вписан под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (, приложено в кориците на делото) е от датата 24.02.2010 година.

След получаването на ЕФ жалбоподателят Д. не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд – Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят Д. има наложено само едно административно наказание „Глоба” с влязло в сила Наказателно постановление (НП) за нарушение на ЗДвП.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима –

подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр. чл. 189, ал. 8 от ЗДвП видно от датата на депозираното ѝ в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН е неприложима в случая, тъй като има изрична разпоредба в тази връзка - чл. 189, ал. 9 от ЗДвП, т.е. настоящият Съдебен състав намира, че нормата на чл. 79б от ЗАНН не е приложима по отношение на ЕФ, издаден по реда на ЗДвП, поради което и евентуалното заплащането на намаления размер на Глобата по същия няма за последица влизането му в сила, респ. недопустимост на Жалбата против ЕФ.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, идентични с тези, посочени от адвокат Коларова в плодоарията ѝ пред настоящия състав:

1. В разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е въведена забрана на водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да не превишава определените в нормата стойности; а в ал. 2 е предвидено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

Видно от данните, обективирани в приложения Протокол за работата и използването на АТСС става ясно, че на мястото на нарушение е валидно общото ограничение на скоростта в населено място – 50 км/ч. Същевременно обаче в издадения ЕФ е посочено, че е нарушена нормата на чл. 21, ал. 2, ал. 1 от ЗДвП, която касае въведено от ЗДвП ограничение на скоростта с пътен знак.

В конкретния случай е налице несъответствие между констатираното нарушение относно начина на въвеждане на ограничението, посочено в Протокола за работата и използването на АТСС от една страна и от друга страна – правната квалификация, посочена в ЕФ. Това несъответствие между

констатираното нарушение от една страна и от друга - правната квалификация в ЕФ представлява съществено процесуално нарушение, тъй като води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Посоченото очевидно разминаване между установените факти и правната квалификация, посочена в ЕФ съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените, доколкото пречат възможността нарушителят да узнае в какво точно е обвинен от фактическа и правна страна, за да организира своевременна и адекватна защита, и е достатъчно основание за отмяна на ЕФ.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до правната квалификация, явяваща се задължителен съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизит на същия акт. Извеждането на правната квалификация от наличните в Административнонаказателната преписка (АПН) документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

Предвид изложеното настоящият Съдебен състав следва да отмени обжалвания ЕФ като незаконосъобразен.

2. Производството е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в ЕФ лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че отразеното в ЕФ не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в административнонаказателното производство това е лицето, посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че от обективна страна има административно нарушение и че

от субективна страна е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалваното НП.

Казано по друг начин ЕФ не се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения. Обратното освен, че не е предвидено изрично в закона, би противоречало на основните принципи за равенство на страните в процеса и на разпределение на доказателствената тежест, отчитайки факта, че ЕФ всъщност се явява и предметът на обжалване, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на Съда по същество – аргумент от чл. 189, ал. 10 и ал. 11 от ЗДвП. С оглед на това принципно положение, следва и друго такова, а именно: че в тежест на издателя на ЕФ е да бъдат установени по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна и субективна страна на нарушението, чрез предвидените доказателствени средства, което в настоящия случай не бе сторено.

Настоящият Съдебен състав намира, че не е доказано извършването на нарушението от страна на Т. И. Д.. Налице е противоречие в данните по делото – номерът на заснетия клип не съответства на тези, посочени в Протокола за работата и използването на АТСС – номерът на клипа е 16914 като този номер не е измежду тези, посочени в Протокола – от 18913 до 18914. Съдът съобразява принципа, че обвинението за извършване на административно нарушение в случая не може да почива на предположения. Преценявайки представените по делото доказателства, настоящият Съдебен състав по свое вътрешно убеждение, намира че те не водят до изводи, които са единствено възможни, изключващи всички останали.

Предвид изложеното дотук, Съдебния състав намира, че вмененото на Т. И. Д. нарушение не е доказано по безспорен и несъмнен начин в съответствие с изискването на чл. 303, ал. 2 от НПК. Липсата на безспорни доказателства води до несъставомерност на деянието, а оттам и до единствено логичния извод за незаконосъобразност на обжалвания ЕФ, обуславящ отмяната му.

Имайки предвид основния принцип, залегнал в ЗАНН, че тежестта на доказване на нарушението се възлага на наказващия орган, в настоящия

случай Съдът приема, че с издаването на ЕФ АНО е нарушил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН като е наложил санкция на Д. без да е установил по безспорен начин извършеното нарушение.

Ето защо, обжалваният ЕФ следва да бъде отменен поради недоказаност на обвинението и на това самостоятелно основание (извън посоченото в т. 1 от настоящото изложение).

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита и съдействие.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., която сума, представляваща сторените в настоящото производство разноски, следва да бъде осъдена ОДМВР - Хасково да заплати на жалбоподателя Д. с оглед изхода на делото .

По делото не бе представен Списък на разноските от страна на жалбоподателя Д., поради което последната няма право да иска изменение на Решението в частта на разноските.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя.

В настоящия случай административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Т. Д., Съдът би приел, че е ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 5, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 656 (радар) на основание издаден против нея ЕФ. Съдът би приел, че ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. При наличие в ЕФ на посочените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП обективни признаци, наред с вписаните данни в обстоятелствената част на ЕФ - цифровите стойности на разрешената - максимално допустима скорост на движение, на засечената с АТСС и конкретното ѝ превишение, Съдът би приел, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 182, ал. 1, т. 5, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Така изложените обстоятелства биха били напълно достатъчни за наказаното лице за да разбере в цялост извършеното административно нарушение и да организира адекватно защитата си.

Действително в Протокола за използване на АТСС е посочен грешно номерът на Протокола за метрологична проверка на радара, но това не би представлявало съществено процесуално нарушение, тъй като в корицета на делото е наличен правилния Протокол за метрологична проверка.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР - Хасково в структурата на МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ, поради което наведеното в тази насока възражение в Жалбата и в пледоарията пред настоящия състав би било неоснователно.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и на НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура

по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д.№ 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба (в този смисъл е и Решение № 185 от 26.03.2019 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 902/2018 година, докладчик Съдията Василка Желева). Обстоятелството, че ЕФ е връчен на Д. на 06.01.2023 година не би съставлявало процесуално нарушение от кръга на съществени, водещо до отмяната му на самостоятелно основание, тъй като това не би рефлектирало неблагоприятно върху правото на защита на наказаното лице. В процесния случай, след като на нарушителя Д. е бил връчен ЕФ, същата го е обжалвала в предвидения от закона срок и е реализирала в пълнота правото си на защита. На следващо място би следвало да се посочи, че обстоятелството, че ЕФ е бил надлежно връчен на адресата Д. едва на 06.01.2023 година не изключва възможността за реализиране на административнонаказателната ѝ отговорност, доколкото както към датата на съобщаване на ЕФ, така и понастоящем, не са изтекли нито регламентираната в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК относителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване, нито уредената в чл. 81, ал. 3 от НК абсолютна такава, които разпоредби са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година на ВКС по т.д.№ 1/2014 година, ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС, т.е. Съдът би приел, че сроковете, които трябва да са изтекли следва да са съответно 3 години и 4 години и 6 месеца, които към настоящия момент не са изтекли.

Съдът би приел, че мобилното средство за контрол е одобрен тип съгласно правилата на Закона за измерванията, притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет - страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът приема, че е в съответствие с

метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както се установява от приетите доказателства от АНП. Фактът на извършване на последваща проверка на посочената в ЕФ АТСС в Лаборатория на МВР не би било основание за приемане на Протокола за извършена последваща проверка № 4-53-21 от 05.05.2021 година за негодно доказателство. Т.е. Съдът би приел, че контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл не би имало нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това би било ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не би представлявало нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин би било установено нарушението.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

От обективна страна с оглед писмените доказателства, налични по делото, Съдът би приел, че се доказват обективните признаци на нарушението - скоростта на движението на автомобила и превишението на максимално разрешената скорост в пътния участък. Ето защо използваното АТСС по смисъла на § 6, т. 65, б. „б” от ДР на ЗДвП би било законосъобразно приведено в работен режим, технически изправно, поради което административнонаказателната отговорност на жалбоподателя би била законосъобразно ангажирана по коментирания специален правов ред. Въз основа на писмените доказателства по делото, Съдът би приел, че на 23.06.2021 година в град *****, на булевард „Одрин” до бензиностанция „Хели Ойл”, област Хасково, собственикът на процесното МПС – Т. И. Д. е управлявала лек автомобил марка „Хонда”, модел „Джаз” с държавен

регистрационен номер РВ **** МК със скорост 91 км/ч, при ограничение на скоростта, регламентирано в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, предвиждащ забрана за движение със скорост, по-висока от 50 км/ч. Несъобразяването на скоростта на движение с разрешената за съответния пътен участък, биха били фактите, изпълващи хипотезата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, и основание за прилагане на санкцията на чл. 182, ал. 1, т. 5 от същия закон, съобразно констатираното превишение от 41 км/ч, над разрешената – 50 км/ч спрямо установената на движението на МПС - 91 км/ч, след приспадане на допустимата грешка +/- 3 км/ч, отразена и видно от Протокола за последваща проверка на системата за видеоконтрол. Ето защо Съдът не би приел наведените в Жалбата и в пледоарията пред настоящия състав възражение, че Д. не била извършила процесното нарушение, както и че нарушението било описано неясно.

За пълнота на настоящото изложение б и следвало да се посочи, че извършеното редуциране на фактически измерената скорост от 94 км/ч с 3% до приетата за установена скорост от 91 км/ч е в интерес на жалбоподателя Т. Д., тъй като изключва неблагоприятни за нея последици от допустима грешка на измерване с техническото средство № 656 (радар). По тези съображения Съдът не би кредитира и наведеното в Жалбата възражение, касаещо неотчитане на толеранс от +/- 3%.

На основание чл. 165, ал. 3 от ЗДвП от Министъра на вътрешните работи е издадена Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година, с която се уреждат условията и редът за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата. В чл. 2 от посочената Наредба се прави разграничение между стационарни и мобилни АТСС, като чл. 3 от същата гласи, че за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата се издават ЕФ чрез използване на автоматизирана информационна система. В следствие анализа на посочените нормативни разпоредби б и се наложил извод, че към процесния момент на нарушенията на правилата за движение по пътищата е било изцяло допустимо по закон да се установяват и санкционират чрез издаване на ЕФ не само при използване на стационарни АТСС, а и посредством мобилни АТСС за контрол.

Действително в Протокола за използване на АТСС липсва подпис на проверилия го Началник на структурното звено. Констатираното нарушение н е б и представлявало съществено процесуално такова, тъй като съгласно

правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не би било налице.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се попълва за всяко място за контрол и да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Като част от АНП по делото е представен Протокол за използване на АТСС, съставен по образец – Приложение към чл. 10, ал. 1 от посочената Наредба. Приложена е и снимка на разположението на уреда на патрулния полицейски автомобил, с който се извършва заснемането. Но дори и при липса на подобна снимка, Съдът би възприел тази липса като несъществен и неокзващ влияние върху констатациите, направени с контролния уред, пропуск. Липсата на снимка на разположението на уреда за контрол на скоростта не би накърнило правото на защита на санкционираното лице.

По отношение на мястото на извършване на нарушението - същото Съдът би приел, че е посочено коректно с текстово описание и координатите, индивидуализиращи точно определено място на извършване. От приложените доказателства също би се установило точното място, на което е извършено нарушението. Иначе казано мястото на нарушението съвпада с мястото на установяване на нарушението. За пълнота би следвало да се посочи, че посочването на град *****, бул., „Одрин“, област Хасково, би било достатъчно за означаване на мястото на нарушението. Още повече, че по делото е представен и заснетият клип, на който освен автомобила, са отразени локацията, включително с GPS координати. В този ред на мисли би било неоснователно наведеното от адвокат Коларова в пледоарията ѝ възражение, че деянието било извършено в извъннаселено място, тъй като знакът, който се вижда на снимките от заснетия клип и обозначаващ края на населеното място – град *****, се намира на няколко метра след задната част на процесния автомобил, т.е. МПС е заснето в границите на населеното място.

Действително дори и да се приеме, че е налице дублиране на републиканската пътна мрежа (първокласен път № 8), което е посочено в Протокола за използване на АТСС и общинската такава (булевард „Одрин” в град *****), следва да се прилагат правилата и нормите, касаещи населено място, тъй като републиканската пътна мрежа минава през урбанизираната територия. Отделно от това чл. 1, ал. 2 от ЗДвП посочва, че целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица и т.н. и тази цел ще бъде изпълнена най-пълноценно ако се спазват нормите за по-ниска скорост, предвидени в ЗДвП, тъй като мястото на контрол е в чертите на града, където участници в движението са и малки деца, които са невнимателни, а понякога и без придружаващ ги възрастен и възрастни хора, затруднени в придвижването си, което налага скоростта в този участък (в чертите на града) да бъде по-ниска (50 км/ч) в сравнение с тази в извън населено място (90 км/ч). Това е логиката на закона, тъй като само така ще бъдат изпълнени целите му, посочени в същия. В аналогичен смисъл е и Решение № 316 от 21.01.2022 година по КАНД № 1074/2021 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костава. Предвид изложеното не биха били основателни наведените в Жалбата възражения, касаещи неяснота относно мястото на деянието.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят Т. Д. е разбирала свойството и значението на извършваното и е могла да ръководи постъпките си.

Няма спор по отношение собствеността на заснетото МПС и правилно би била приложена хипотезата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП.

В конкретния случай скоростта е превишена с 41 км/ч (стойност, получена след приспадане на допустимата техническа грешка при изчисляване скоростта на движение), поради което за нарушението би била приложима санкцията по т. 5 от разпоредба на чл. 182, ал. 1 от ЗДвП. Последната предвижда за превишаване на разрешената максимална скорост във фиксирано допустим размер точно фиксирано по размер наказание – „Глоба” от 600 лв., изключващо възможността за преценка на

обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

Така наложеното с обжалвания ЕФ наказание Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Процесното административно нарушение не би разкрило пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Според Съда, процесното нарушение, по начин на извършване, време, място и фактическа обстановка, не се отличава с липса на обществена опасност или с незначителна обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на административни нарушения от този вид, поради което биха липсвали каквито и да е основания за квалифицирането му като „маловажен случай” по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло би кредитирал писмените доказателства, приложени в АНП, както и тези, представени допълнително, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Същите биха се ценили изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като биха потвърдили фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС със скорост над разрешената.

По разноските:

При този изход на делото не биха се дължали разноски на жалбоподателя.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр. ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ серия К № 5027572 на ОДМВР - Хасково, с който на Т. И.

Д. с ЕГН ***** от град *****, ул., *****” № 14, област Хасково, е наложено административно наказание „Глоба” в размер 600 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул., „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на Т. И. Д. с ЕГН ***** от град *****, ул., *****” № 14, област Хасково, сумата от 400 лв. (четиристотин лева), представляваща извършените от последната разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 86/2023 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____